

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci žalobce **"ELEMENTS MARKETING GROUP" SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ**, se sídlem Kolisty 25, Katowice, Polská republika, zastoupené JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 2, Ostrava proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016 č. j. 14789/2016-900000-304.5, ve věci spotřební daně,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č. j. 14789/2016-900000-304.5 ze dne 17. 3. 2016 **se z r u š u j e** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Alfréda Šrámk, advokáta se sídlem Ostrava, Českobratrská 1403/2.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobní body:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Žalobce se svou žalobou doručitou Krajskému soudu v Ostravě dne 18. 5. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 14789/2016-90000-304.5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“), platební výměr na spotřební daň z minerálních

2

22 Af

43/2016

olejů za zdaňovací období březen 2014, č. j. 7491/2015/570000-32.5 ze dne 16. 2. 2015 tak, že místo slov „pod kódem nomenklatury 38241990“ se vkládají slova „pod kódem nomenklatury 38249099“ a za větu „základ daně z minerálních olejů stanovený správcem daně: 28,25 v 1000 l.“ doplňuje věta „základ daně: 28,25/1000 l. byl stanoven vynásobením množství 28252 litrů (z množství 24930 kg) koeficientem 0,001. Výsledek byl zaokrouhlen v souladu SpD.“; ve zbytku byl platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň ve výši 309.338 Kč, potvrzen. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Podle žalobce, s poukazem na ustanovení § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních, je vydaný platební výměr nezákonný, neboť zboží, které žalobce dopravoval, methylester řepkového oleje – výrobek kombinované nomenklatury 38260010, nebylo určeno pro použití, nabízení k prodeji nebo používání pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla a zcela shodně toto bylo sjednáno v kupní smlouvě k dodání téhož zboží mezi společnostmi SHF TRADE jako prodávajícím společností VESARO s. r. o. jako kupující. Ani žalobce neměl úmysl použít předmětné zboží k daňovým účelům. Společnost SHF TRADE koupila předmětné zboží od společnosti VERBIO Vereinigte BioEnergie AG a následně prodala společnosti VESARO s. r. o. Již v původní kupní smlouvě uzavřené mezi SHF TRADE a VERBIO Vereinigte BioEnergie AG bylo jasné uvedeno, že výrobek je určen pouze k technickým účelům a nepodléhá spotřební dani. Také písemná kupní smlouva mezi SHF TRADE a VESARO s. r. o. obsahovala ujednání, že zboží nebude použito jako pohonná hmota, topné palivo ani pro výrobu směsí, ani taky nebude prodáváno, a kupující prohlásil, že ponese veškeré následky, pokud zboží použije jinak, než prohlášeným způsobem. Součástí kupní smlouvy je též „karta bezpieczeństwa“, kde je uvedeno, že methylester je určen pro jiné účely než palivo. Převážu zboží od SHF TRADE společností VESARO s. r. o. provedl žalobce, přičemž měl k dispozici mezinárodní nákladní list CMR ze dne 14. 3. 2014, ve kterém bylo uvedeno, že přepravovaným zbožím je methylester s kódem nomenklatury 38260010. Kupující VESARO s.r.o. písemně potvrdil dne 25. 3. 2014, že zboží methylester koupený od společnosti SHF TRADE nebude použit jako pohonné palivo, topné palivo, ani pro výrobu směsí, ani takto nebude prodáváno. Správce daně a žalovaný přesto dovodili, že žalobce neprokázal, že zboží nebude určeno jako motorové palivo nebo topivo, nebo jako přísada či směs k motorovým palivům, ani se neprodá za tímto účelem, a vyměřil žalobci podle pomůcek spotřební daň.

Podle žalobce, mají-li orgány celní správy za to, že předmětný minerální olej je určen pro použití, nabízení k prodeji nebo používání pro pohon motoru, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v ust. § 45 odstavce 2 zákona o spotřebních daních, musí být tuto skutečnost prokázáno, což se dosud nestalo. Pokud celní orgány dovodily, že „methylester Shodu s prvopisem potvrzuje

skutečně byl určen pro jiný než zákonem předvídaný účel použití“, žalobce k tomu dodává, že zákon žádný konkrétní způsob užití a už vůbec ne nikoliv předvídaný nestanoví. Žalobce nesouhlasil s tím, že by společnost VESARO užila vybraný zajištěný výrobek jinak, než bylo ujednáno, a kdyby se tak stalo, pak takovéto jednání společnosti VESARO s. r. o. nemůže být přičítáno k tíži žalobci.

Žalobce nesouhlasil s hodnocením provedených důkazů:

1. Z listin, které celním orgánům dal k dispozici, vyplývá, že předmětný minerální olej je určen pouze k technickým účelům a nikoliv k daňovým účelům. Správce daně a žalovaný přesto dospěli k závěru, že žalobce nepředložil doklady, které by prokázaly, že methylester skutečně byl určen pro jiný než zákonem předvídaný účel použití. Podle žalobce není zřejmé, jakým jiným způsobem lze prokázat účel využití výrobku než kupní smlouvou včetně kompletního řetězce od prvotního prodávajícího až po konečného příjemce.
2. Správce daně a žalovaný nesprávně vyhodnotili skutečnost, že u společnosti SHF TRADE za období od 29. 10. 2012 do 30. 9. 2013 probíhá kontrola Celního úřadu Krakow. V posuzovaném případě bylo zboží zajištěno v roce 2014, z tohoto roku jsou i smluvní vztahy, ať již původně mezi společnostmi VERBIO a SHF TRADE, tak následně mezi SHF TRADE a VESARO s. r. o., kontrola za předcházející období s posuzovanou věcí tak nijak nesouvisí.
3. Žalobce považuje za bezvýznamné, že příjemce VESARO s. r. o. nedisponoval objednávkou od společnosti SHF TRADE a že samotná kupní smlouva byla příjemci dodána až v průběhu léta 2014, tedy až po kontrole dopravního prostředku. Kupní smlouva mezi SHF TRADE a VESARO byla uzavřena 3. 3. 2014, jak uvádí sám správce daně. Její uzavření nebylo nijak zpochybněno nikým, ani celními orgány, a nejedná se o antidatovanou smlouvu, jak se snaží podsouvat celní orgán. Kdy přesně společnost VESARO s. r. o. smlouvou disponovala, je irelevantní.
4. Žalovaný podle žalobce chybně vyhodnotil sdělení řidiče, že mu není znám účel dopravovaného zboží; řidič tento účel užití nemohl vědět a tato nevědomost neprokazuje závěr, že by žalobce věděl, že methylester bude užit k daňovým účelům a že je zde povinnost odvést daň.
5. Dále žalovaný podle žalobce chybně vyhodnotil, že z obchodního rejstříku příjemce nevyplývá, že by měl strojní vybavení pro to, aby methylester použil pro vlastní výrobu. Z obchodního rejstříku výrobní zařízení příjemce nemůže vyplývat.

Žalobce nesouhlasil ani se závěrem správce daně, že dokazování se může týkat pouze zákonných podmínek pro vyměření daně podle pomůcek a jejich přiměřenosti. Veškeré listinné důkazy prokazující nabytí a dopravu vybraného zajištěného výrobku byly celním orgánům známy a byly založeny ve spise. Celní orgány jejich obsah zpochybnily a nepovažovaly je za věrohodné a prokazující verzi tvrzenou žalobcem, na druhou stranu uvádí, že dokazování prováděno nebylo, resp. může být pouze k vyměření daně podle pomůcek, což je rozporný závěr.

2. Stanovisko žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na své rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné jako námitky, které žalobce přednesl v odvolání. Pouze zdůraznil, že přepravovaný methylester řepkového oleje (tzv. MEŘO) je pro účely zákona o spotřební daně označen kódem nomenklatury 38249099, což odpovídá žalobcem uvedenému kódu nomenklatury 38260010 (tato skutečnost vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí a není mezi účastníky sporná).

3. Posouzení krajským soudem

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odstavec 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odstavec 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odstavec 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

a. Zjištění ze správních spisů

Ze správních spisů krajský soud zjistil, že 14. 3. 2014 provedli pracovníci Celního úřadu kontrolu dopravního prostředku žalobce (RZ: X a RZ: X s kontejnerem X v obci Chotěbuz), kterou bylo zjištěno, že žalobce v uvedeném dopravním prostředku dopravoval od odesílatele SHF TRADE sp. zo. o. methylester pod kódem nomenklatury 38260010 (pro účely zákona o spotřebních daních kód 38249099) v množství

24930 kg. Příjemcem methylesteru měla být společnost VESARO s. r. o. se sídlem v Brně, místo

dodání Nový Jičín. K předmětnému methylesteru řidič dopravního prostředku předložil Mezinárodní nákladní list CMR ze dne 14. 3. 2014, osvědčení o registraci, licenci a smlouvu označenou jako Umowa krotkoterminowa NR 9070147, týkající se přepravy. Řidič neuvedl, k jakému účelu jsou dopravované minerální oleje určeny. Správce daně pojal podezření, že methylester podléhá spotřební dani, odebral vzorky a minerální olej včetně dopravního prostředku zajistil. Dne 19. 3. 2014 byla provedena zkouška, ze které vyplynulo, že vzorek je směsí monoalkylesteru mastných kyselin a ve sledovaných parametrech vyhovuje normě ČSN EN 14214 pro vznětové motory (FAME). Správce daně prostřednictvím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj vyslechl jednatele příjemce společnosti VESARO s. r. o., který sdělil, že s methylestery mastných kyselin s účelem pro použití pro pohon motoru neobchoduje. Účelem uskutečnění dodávky byl předpokládaný další prodej polským a německým firmám k technickému užití; žádné informace o dalších odběratelích však neměl. Dále byla vyslechnuta Ing. K. O., účetní společnosti VESARO s. r. o., která uvedla, že nemůže sdělit konečný účel použití zajištěných výrobků, ani nezná odběratele, kterým mělo být MEŘO následně dodáno; kupní smlouvu mezi společností SHF TRADE sp. zo. o. a VESARO s. r. o., předložila až 9. 10. 2014, neboť smlouvu dostala až v průběhu letních prázdnin. Správce daně dále zjistil, že polská celní správa provádí u dodavatele SHF TRADE sp. zo. o. kontrolu týkající se daně z energetických produktů pro důvodné podezření, že energetické a jiné produkty jsou v rozporu s deklarovaným účelem použity jako palivo. Správce daně následně Shodu s prvopisem potvrzuje

uzavřel, že nemá žádnou pochybnost o tom, že žalobce dopravoval vybrané výrobky methylester – kód 38249099, který byl určen pro použití pro pohon motoru, výrobu tepla nebo výrobu směsi pro pohon motoru, aniž by prokázal, že se jednalo o vybrané výrobky zdaněné nebo o vybrané výrobky nabyté oprávněně bez daně, či se nejednalo o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, a které podléhají spotřební daně. Správce daně proto vyzval žalobce k podání daňového tvrzení, a protože je žalobce nepodal, rozhodl napadeným platebním výměrem.

O odvolání žalobce proti tomuto výměru žalovaný rozhodl v napadeném rozhodnutí, kterým napadený platební výměr zmínil toliko částečně, nicméně odpovědnost žalobce za spotřební daň potvrdil. Dovodil, že bylo na žalobci, aby prokázal účel použití, se kterým zákon o spotřebních daních vznik daňové povinnosti nespojuje. Vzhledem k tomu, že žalobce v celém řízení jasně a prokazatelně pravdivým dokladem nedoložil, za jakým konkrétním účelem měl být minerální olej objednan, resp. následně použit, a protože žalobce na výzvu správce daně k podání daňového tvrzení nereagoval, správce daně správně přistoupil k vyměření daně podle pomůcek.

b. Právní posouzení

Krajský soud předně konstatuje, že mezi účastníky je spor o tom, zda zboží, které žalobce dopravoval, bylo předmětem spotřební daně, kdo je povinen prokázat skutečnosti, ze kterých vyplývá, že dopravované zboží je předmětem spotřební daně, a zda je žalobce povinen spotřební daň zaplatit; sporné není, jaké zboží a v jakém množství žalobce dopravoval (methylester řepkového oleje, tzv. MEŘO, zařazený pod kód nomenklatury 38249099), odkud a kam je žalobce dopravoval, kdo byl odesílatel a kdo příjemce, a že žalobce zboží dopravoval bez zjednodušeného průvodního dokladu či jiného dokladu, výslovně předvídaným zákonem o spotřebních daních.

Podle § 4 odstavec 1 písm. f), první věta zákona o spotřebních daních, *plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.*

Zákon o spotřebních daních zavádí legislativní zkratku „vybrané výrobky“, kterými jsou jednotlivé výrobky, které podléhají spotřební dani. Konkrétně podle § 1 odstavec 1 písm. a), *tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje podmínky zdaňování minerálních olejů, lihu,*

piva, vína a meziproductů a tabákových výrobků (dále jen vybrané výrobky) spotřebními daněmi. K legislativní zkratce „vybrané výrobky“ se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 81/2009-68 tak, že uvedl, že „podstatou a principem spotřební daně je zatížení vybraných výrobků touto daní, a to z důvodu nepřímé regulace jejich spotřeby. Vybranými výrobky jsou výrobky alkoholické (líh, víno, pivo), tabákové a dále minerální oleje. Jiné, než nyní vyjmenované výrobky, nelze této dani podrobit; zákon pro ně zavedl shrnující výraz „vybrané výrobky“.

Z uvedeného vyplývá, že prvním předpokladem pro to, aby se žalobce stal plátcem spotřební daně, je to, aby dopravoval vybrané výrobky, tedy aby dopravovaný minerální olej byl výrobkem podrobeným spotřební dani.

Podle § 45 odstavec 3 písm. k) zákona o spotřebních daních, *předmětem daně jsou také minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 3824 90 99, pokud jsou určeny pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.*

Kódem nomenklatury se přitom ve smyslu § 3 písm. o) zákona o spotřebních daních rozumí číselné označení vybraných výrobků uvedené v Nařízení Rady č. 2658/87 o tarifu, statistické nomenklatuře a společném celním tarifu, které bylo změněno Nařízením Komise (EU) č. 927/2012 ze dne 9. října 2012; podle poznámky 7, kapitola 38 „Různé chemické výrobky“ se pro účely čísla 3826 výrazem „bionafta“ rozumí monoalkylestery mastných kyselin používané jako palivo získané z živočišných nebo rostlinných tuků a olejů, též použitých. Pod položku č. 3826 00 10 (pro účely zákona o spotřebních daních č. 3824 9099) jsou v Nařízení zařazeny monoalkylestery mastných kyselin obsahující 96,5 % obj. nebo více esterů (FAMAE).

Minerální olej kódu 3824 9099 je tedy vybraným výrobkem, je-li určen pro pohon motorů, pro výrobu tepla, nebo pro výrobu určených směsí. Obě podmínky (zařazení pod příslušný kód, vyjadřující chemické složení zboží a účel určení) musí být splněny kumulativně. Není-li určen pro pohon motorů či výrobu tepla, nepodléhá dani, jeho výroba a další nakládání s ním nejsou spojeny se vznikem daňové povinnosti a není tedy považován za vybraný výrobek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 6. 2012, č. j. 2 Afs 60/2010 – 99).

V posuzovaném případě, pokud by žalobce měl za to, že dopravuje vybrané výrobky a je proto plátcem spotřební daně, musel by splnění těchto dvou zákonem stanovených podmínek pro zařazení dopravovaného zboží mezi vybrané výrobky (zařazení pod daný kód nomenklatury a zákonem stanovený způsob použití) tvrdit a prokázat; je-li tohoto názoru správce daně (žalovaný), musí jejich splnění prokázat on. Tvrdí - li totiž žalobce, že dopravované zboží není vybraným výrobkem, protože nesplňuje podmínku určení pro daňové účely, není možné po něm požadovat, aby prokázal, že minerální olej pro daňový účel určen není, neboť by byl nucen prokazovat negativní skutečnost. Nemožnost prokázat negativní skutečnosti je přitom obecně uznávaná, a to jak právní doktrínou (např. prof. JUDr. Alena Winterová, CSc. a kol.: Civilní právo procesní, IV. vydání, Linde, a.s., 2006, str. 279) tak judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, č. j. 5 Afs 172/2006 z 8. 11. 2007, č. j. 4 As 19/2011-75 ze dne 30. 6. 2011 či 2 Afs 56/2012-34 z 6. 12. 2013).

Žalovaný - ani správce daně - však neprokázal, že předmětný minerální olej byl určen k daňovým účelům, a závěr o tom, že dopravované zboží je vybraným výrobkem, postavil pouze

na své úvaze o nesplnění důkazní povinnosti žalobce, který podle něj byl povinen jasně a prokazatelně doložit, za jakým konkrétním účelem byl minerální olej objednán, resp. následně použit [viz odůvodnění napadeného rozhodnutí, strana 5 odstavec 3 „ (...) v průběhu kontroly ale i

celého řízení nebylo odvolatelem jasně a prokazatelně pravdivým dokladem doloženo, za jakým konkrétním účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje

měl být minerální olej objednán, resp. následně použit; popř. strana 6 bod 5: „(...) tím, že by se mělo jednat o

odvolatelem tvrzený nedaňový účel použití nepodléhající spotřební dani z minerálních olejů, o to víc by byl povinen mít precizně vypracovanou dokumentaci obchodního vztahu a dopravních vztahů tím spíše, jedná – li se o minerální oleje, aby v případě potřeby (kontroly, vyměření spotřební daně) dokázal jiný účel použití dokladovat a tím prokázat...“]. Takovou povinnost tvrzení ani důkazní však žalobci zákon o spotřebních daních neukládá. Žalovaný ze shora citovaného ustanovení § 45 odst. 3 písm. k) zákona o spotřebních daních nesprávně dovodil, že každý minerální olej s kódem 3824 90 99 je předmětem daně, ledaže je určen pro tzv. nedaňový účel použití. Zákonodárce však naopak stanovil, že pouze ten minerální olej daného kódu je předmětem daně, který je určen pro daňové použití. Jinými slovy, výjimkou není, když minerální olej daného kódu není předmětem daně, naopak je výjimkou, je-li předmětem daně. Tento závěr je zjevný nejen z jazykového výkladu příslušného ustanovení, vyplývající z použité podřadící podmínkové spojky „pokud“, ale také z logického uspořádání úpravy předmětu daně, kde předmětem daně jsou buď kódem nomenklatury určené minerální oleje bez dalších podmínek, nebo kódem nomenklatury určené minerální oleje za splnění dalších podmínek, přičemž pozitivní naplnění této podmínky - s ohledem na shora zmíněnou negativní důkazní teorii - musí prokázat ten, kdo se jí dovolává, v posuzovaném případě je to tedy správce daně, resp. žalovaný. Není-li žalobce povinen tvrdit, pro jaký konkrétní jiný než daňový účel je minerální olej určen, nebyl správce daně ani oprávněn jej k takovému tvrzení vyzvat postupem podle § 92 odstavce 4 zák. č. 280/2009 Sb.¹, daňového řádu (srov. nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 38/95 z 24. 4. 1996 k ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.², o správě daní a poplatků, které právo správce daně vyzvat daňový subjekt zakotvuje obdobně jako § 92 odst. 4 daňového řádu. Podle nálezu Ústavního soudu „ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Taková úprava důkazního břemene v daňovém řízení není v rozporu s ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ani s jinými ústavně zaručenými právy a svobodami“). Úvaha žalovaného, že žalobce dopravoval vybrané výrobky, neboť neprokázal, k jakému konkrétnímu účelu byl dopravovaný minerální olej určen, popř. použit, tak není správná, neboť nemá oporu ani v zákoně o spotřebních daních, ani v daňovém řádu. Je povinností žalovaného, resp. správce daně, aby prokázal, že dopravovaný minerální olej byl vybraným výrobkem, tedy že byl určen či použit k daňovým účelům, pouhá možnost takového užití nepostačuje, když již z chemického složení tohoto oleje vyplývá, že vždy může sloužit k daňovým účelům, neboť je tzv. bionaftou. Teprve poté, bylo-li by prokázáno, že žalobce dopravuje vybrané výrobky, by žalobci vznikla povinnost podle § 4 odstavec 1 písm. f) zákona o spotřebních daních prokázat, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo nabyté oprávněně bez daně, pokud by stále tvrdil, že není plátcem daně; jen tehdy, je-li dopravováno zboží, které je předmětem daně, má význam zabývat se otázkou jeho předchozího zdanění či oprávněného nabytí bez daně.

¹ § 92 odstavec 4 daňového řádu: Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

² § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků: Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Nesprávné východisko žalovaného a správce daně, že v případě minerálního oleje s nomenklaturním kódem 3824 90 99 je tento vždy vybraným výrobkem, není-li prokázáno jeho určení k nedaňovým účelům, vede k zbývajícím nesprávným argumentům, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno, zejména týkající se dokladů ke zboží. Žalovaný v odstavci 3. napadeného rozhodnutí vytyká žalobci, že k přepravovanému zboží nemá doklady „předvídané zákonem o SPD“. Takovou povinnost by však žalobce měl pouze v případě, kdyby dopravoval vybraný výrobek. Doklady, které připadají do úvahy jako zákonem o spotřebních daních předvídané, jsou doklady uvedené v ustanoveních §§ 5, 6, 27, 27c, 30, 50 či 51 zákona o spotřebních daních. Jedná se však vždy o doklady vztahující se k vybraným výrobkům. V §§ 5 a 6 zákona o spotřebních daních jsou uvedeny doklady prokazující zdanění vybraných výrobků prokazující oprávněné nabytí vybraných

43/2016

výrobků osvobozených od daně, v §27 doklady při zahájení a během dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně, v § 27c pak případ nedostupnost elektronického systému, v § 50 je upravena doprava minerálních olejů osvobozených od daně, § 51 zdanění minerálních olejů; předpokladem – zákonným i logickým - pro vznik povinnosti dopravovat minerální oleje s uvedenými doklady je to, aby minerální olej byl předmětem daně, tedy vybraným výrobkem. Nedisponoval – li žalobce doklady podle zákona o spotřebních daních, nelze z této skutečnosti dovozovat, že dopravované zboží je vybraným výrobkem.

Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť je vystaveno na nesprávném závěru o důkazní povinnosti žalobce, kterou žalovaný chybně dovodil z ustanovení § 45 odstavec 3 písm. k) o spotřební dani ve spojení s ustanovením § 4 odstavec 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a § 92 odstavec 4 daňového řádu, a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Za této situace se krajský soud dalšími námitkami – hodnocením provedených důkazů a rozsahu dokazování vzhledem k vyměření daně podle pomůcek - nezabýval, neboť jejich posouzení je s ohledem na výše uvedené nadbytečné. Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že předložil – li žalobce doklady vztahující se k posuzovanému obchodnímu případu, a to kupní smlouvou mezi odesílatelem (prodávajícím) a příjemcem (kupujícím), a k jemu předcházejícímu obchodnímu vztahu, a nebyla – li tato kupní smlouva zpochybněna co do pravosti či obsahové správnosti, lze si vskutku jen obtížně představit jiný důkaz k účelu použití dopravovaných výrobků než účel uvedený v kupní smlouvě.

Pouze na okraj krajský soud podotýká, že na posuzovanou věc v této fázi dosud nedopadá žalobcem akcentované ustanovení § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních, neboť toto ustanovení upravuje, kdy povinnost daň přiznat a zaplatit vznikne, nikoliv, zda předmětný minerální olej je či není předmětem spotřební daně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 4 Afs 147/2014 – 26, nebo ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 10/2015 – 68).

Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním

Shodu s prvopisem potvrzuje

právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

4. Náklady řízení

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud

žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání

žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to

za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a seps žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a)

a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle

§ 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku

podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného

k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je

přiměřená možnostem žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. prosince 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje